

136

яростта и негодуванието си. Някои по-припряни десници неволно се докосваха до оръжието си. Александър отиде при брата си, поклони се и попита:

— Какво да ги сторим сега, царство ти?

Иоан Асен се извърна към пленниците си. Лека усмивка заигра по бледото му лице. Той махна с ръка към стражата.

— Снемете веригите им. Освободете ги.

20.

Дълбоката тишина на ранното следпладне нахлуваше в затихнали-те зали на Вартбург. Навън, по двора, из градинете, навсякъде все същата тишина: равна, безбрежна. Сякаш нямаше жива душа в огрения от горещото юлско слънце замък.

Елисавета събра набързо няколко дрехи и храна за бедните, скри ги в горната, парадна пола, която леко повдигна с десница и се запъти към далечните хижи, където неволята и сиромашията никога не напускаха притеснените им обитатели. Сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите. Ръцете ѝ отмаляха от тревога. Ако я зърнеше Хайнрих или свекърва ѝ, че прастъпва волята им... Макар, че ландграфът бе оставил жена си за наместница, никой не дръзваше да прекърши заповедите на всесилния Хайнрих. Лудвиг бе далеч, който знае дали някога щеше да се върне. А Хайнрих и София можеха да отмъстят за непокорството, или самоглавство, проявено в защита на Елисавета.

Когато епископът на Марбург, неин доверен изповедник, идваше на гости в замък, младата жена му разказваше за притесненията и произволите на девера си. Строгийт монах поклащаше глава:

— Това са изпитанията, които Бог изпраща всекиму, за да изпита вярата му, Елизабет. Приеми съдбата си тъй, както всемогъщия ти я праща.

Ала нищо не я наскърбяваше тъй, както мисълта, че мие може вече на воля да подпомага нуждаещите си и страдащите. Затова в този